

БОРБА®

*George, with my deepest personal regards,
Ronald Reagan*

HON. RONALD REAGAN
PRESIDENT OF THE UNITED STATES OF AMERICA

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

SEPTEMBER 1984

ЧЕТИРИДЕСЕТЪ ГОДИНИ БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ

Преди четиридесет години, на 9 Септември 1944, Съветската Червена Армия навлезе в България, окупира страната и от Москва бѣ назначено, противъ волята на българския народъ, Комунистическо правителство в София.

Съ заграбването на властта, комунистите потапкаха всички човѣшки и граждански свободи и права; За да задържатъ на всѣка цена режима, установиха кървавъ тероръ в страната; предприеха масови избивания и екзекуции за ликвидиране на опозицията; отнѣха частната собственост и заграбиха частната инициатива; преобърнаха работниците в безправенъ номеръ отъ държавната производствена машина; направиха селяните отъ господари и собственици на земи - слуги в държавните колхози; премахнаха съществуващата свобода на убеждения и политическо организиране; поставиха църквата подъ възбрана; прокламираха режимъ, в който правосъдието бѣше бича на червената милиция.

Повече отъ сто хиляди достойни български граждани бѣха избити и други стотици хиляди бѣха пратени в затворите и новооткритите концлагери, отъ които много не се върнаха.

България бѣ сполетяна отъ невидано и нечувано нещастие - комунистите завзѣха властта и установиха червенъ тероръ в страната.

Нищо до сега не се е подобрило и нѣма никакви изгледи комунистите да се промѣнятъ. Свобода и Демокрация сѣ несъвмѣстими с тѣхната идеология.

Промѣна на режима, възвръщане на свободата и демокрацията, може да се постигне само ако се извоюва с жертви и безкомпромисна борба.

Българскиятъ народъ отрече комунизма още отъ първия денъ - 9 Септември 1944, и още отъ този денъ започна борбата за свобода, която продължава нестихващо и до денъ днешенъ и ще продължава до крайната победа - сриването на комунистическия режимъ, прогонване комунизма отъ страната и възстановяване на свободата и демокрацията в България.

Хиляди и хиляди достойни синове на Родината паднаха в борбата за свобода, но това не спрѣ и нѣма да спре развоя на борбата. Тя ще продължи до крайната победа !

Имената на героите, които дадоха живота си в борбата противъ комунизма ще бѣдатъ записани с златни букви в историята на България и тѣ никога нѣма да се забравятъ. Българската емиграция издигна в Ниагара Фалсъ грандиозенъ паметникъ в честъ на тия герои борци и единъ денъ в България ще бѣде издигнатъ втори величественъ паметникъ, за онѣзи, които дадоха живота си в борбата за освобождението на България отъ комунизма.

Въ многовѣковната история на човѣчеството нѣма нито единъ примѣръ, когато една тирания да се е задържала дълго и да не е катастрофирала. Нѣма в историята на човѣчеството случай, когато установено робство да не е било премахнато и борба за свобода да не се е увѣнчала с победа. Краятъ на комунизма не е далечъ и денятъ, в който България отново ще бѣде свободна прозира вече на хоризонта.

Да живѣе свещената борба за освобождение отъ комунистическото робство !

Да бѣде вѣчна паметта и славата на героите, които дадоха живота си в тази борба за свобода !

Да живѣе утрешна свободна България !

Б.Н.Ф.

Публикуваната на лицевата страница на списанието снимка на Президента РОНАЛДЪ РЕГАНЪ, с саморъчния му подписъ, бѣше получена отъ Д-ръ Паприковъ само нѣколко дни преди той да почине - Мартъ 1984 година.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

MAILING ADDRESS:

P.O. BOX 46280 CHICAGO, ILL. 60646, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

† Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 33, брой 2. Книжка осемдесетъ и девета. Септемврий 1984.

ЗАЩО ПРЕЗИДЕНТЪ РОНАЛДЪ РЕГАНЪ ?

WHY PRESIDENT RONALD REAGAN ?

На 6 Ноемврий 1984, въ Съединенитѣ Щати ще се произведатъ избори за новъ Президентъ на страната.

Кандидати сѣ настоящиятъ Президентъ Роландъ Реганъ, Лидеръ на Републиканската Партия и Валтеръ Манделъ, бившъ Вайсъ Президентъ, кандидатъ на Демократическата Партия.

Ние подържаме Президента Реганъ и ще направимъ всичко възможно за неговото преизбиране.

Защо Президентътъ Роландъ Реганъ ?

Правилна оценка на програмитѣ, които двамата кандидати прокламираха, може да се направи само като се вземе подъ внимание какви резултати сѣ възможни презъ течение четиригодишния мандатъ, какви отражения и послѣдствия провеждането на едната или другата програма ще има въ следващитѣ години и до колко кандидатътъ има качествата, смѣлостта и куража да проведе програмата си или до колко той е наклоненъ да направи компромиси, които могатъ да промѣнатъ програмата му.

Президентътъ, който е решенъ да проведе своята програма, базирана на интереситѣ на страната и народа, безъ огледъ кой ще гласува или нѣма да гласува за него, е Президентътъ, който осигурява бъдещето на страната.

On November 6th, 1984, in the United States will take place an election for the new President of the Country.

Candidates are President Ronald Reagan, Leader of the Republican Party, and the former Vice President Walter Mondale, candidate of the Democratic Party.

We support President Ronald Reagan for re-election.

Why President Ronald Reagan?

One can make a proper evaluation of the programs of both candidates only if one takes into consideration what kind of results the enforcement of these programs will bring during the four years of the term of the President, and the effect that such programs will produce during the following years, also to evaluate the ability, the strength, and the courage of each candidate in converting into reality his program, or to make compromises which would change its nature.

A President who is determined to enforce his program, based upon the interest of the country and the people, regardless of whether he will win or lose votes, is a President who guaranties the future of the country.

Като съпоставимъ програмитѣ на двамата кандидати ние виждаме доста различия: социални, икономически и политически. Надъ тѣхъ, обаче, стои единъ голѣмъ въпросъ, отъ който зависи не само развоя на събитията въ бъдаще, но дори съдбата на страната. Този голѣмъ въпросъ е:

ОТНОШЕНИЕТО КЪМЪ КОМУНИЗЪМА !

Генералната целъ, която комунизъмътъ преследва и я прокламира още отъ първия денъ въ който се появи на международната политическа сцена - 1917 година - е:

КОМУНИЗИРАНЕ НА ЦЪЛИЯ СВѢТЪ !

До сега, ето вече 40 години, комунизъмътъ не е показалъ и най малкъ признакъ, че е готовъ да се отклони отъ тази целъ. Тъкмо обратното, неговата агресивностъ се увеличава и нѣма никакви реални указания, че могатъ да настѣпятъ нѣкакви промѣни.

Следъ свършването на Втората Свѣтовна Война комунизъмътъ непрекъснато провежда най брутална политика на разширение и завладяване нови народи. Той успѣ да комунизира тридесетъ страни съ население отъ нѣколко стотинъ милиона и продължава тази своя агресивна политика безкомпромисно и до денъ днешенъ.

Презъ всички тия години до днесъ той подклажда междусѣдски войни, организира и подкрепя партизански движения въ не комунистическитѣ страни, дирижира и инспирира международенъ тероризъмъ и развива една най-широка пропаганда за инфилтриране всички свободни страни, включително Америка.

Съобразно планъ, изработенъ и ръководенъ отъ Москва, за подриване устоитѣ на всички още свободни страни, комуниститѣ работятъ безспирно и подготвяватъ постигането на своята целъ - комунизирането на цѣлия свѣтъ.

Какво се случи съ странитѣ и народитѣ които бѣха комунизирани ? Какво стана тамъ съ човѣшкитѣ права на гражданитѣ ? Какво стана съ частната собственостъ и частната инициатива ? Какво стана съ правата на работницитѣ да се борятъ за по добри условия на работа, по добри заплати, социални грижи и медицинска помощъ ? Какво стана съ свободата на политически и религиозни убеждения, свободно гласуване и избиране на посочени отъ народа управници ? Какво стана съ просперитетата и благоденствието на народитѣ отъ тия страни ?

Не е нужно да бъдешъ експертъ, като имашъ предвидъ примѣра съ народитѣ по-

When we compare the programs of both candidates we see many differences in their social, economic, and political policy, but over and above all this, there is one question upon which depends not only the enforcement of the program but the future of the country and its people. This overriding question is the candidate's POLICY TOWARD COMMUNISM!

The general goal of communism, which was programmed on the first day in 1917 when it came upon the international political scene, is to CONQUER THE ENTIRE WORLD!

Up to now, 67 years later, communism does not show even a small sign of willingness to abandon this goal. On the contrary their aggressive policy is increasing all the time and there is not one indication that any change will occur.

Since the end of the Second World War communism has succeeded in bringing under its control thirty countries with more than several hundred million people in population, and this aggressive policy continues without compromise up to this date.

During all this period of time and continuing on into the present the communists have inspired the neighboring states to war, organized and subsidized guerilla movements in non-communist countries, directed and supported international terrorism, and conducted and continue to conduct large scale propaganda in all non-communist countries, including the United States.

There is a plan created and carried out under the direction of Moscow to undermine the foundations of all free countries and to lay down the road for conquering them and the whole world.

What happened in the countries that fell under communist control? What happened there with human and legal rights? What happened with private property and private initiative? What happened with the right of labor to struggle for better working conditions and salaries, and social benefits? What happened with the freedom of religion, freedom of political choice and the right of free election?

робени отъ комунизма, за да може да дойдешъ до заключението, какво ще се случи съ Америка и Американския народъ, ако комунизмътъ дойде тукъ.

Въ своята програма Президентътъ Реганъ ясно и категорично взе становище противъ комунизма. Той засили въоръжението на страната и издигна нейната военна мощъ на висотата не-обходима да гарантира сигурността на Свободния Свѣтъ. През време на неговото четиригодишно президентствуване Съветитѣ не можаха да направятъ нито една крачка напредъ въ заробване на нови народи.

Президентътъ Реганъ предвижда продължаване на въоръжението, елиминирание на международния тероризъмъ, отстраняване опасността за свободнитѣ страни отъ комунистическитѣ партизански движения и издигане на Америка до висотата на най силната и мощна страна въ свѣта, която да гарантира мира!

Политиката на Президента Реганъ е гаранция за свободитѣ, правата и благоденствието на Американския народъ - днесъ и утре ! Тя е надежда и за поробенитѣ отъ комунизма народи да възвърнатъ свободата си !

Валтеръ Манделъ никъде не взе ясно становище противъ комунизма. Въ неговата програма той предвижда ограничение на въоръжението, което значи осигуряване превъзходството на Съветска Русия. Той заяви, че ще спре съпротивата на анти-комуниститѣ въ Никарагуа, което значи отваряне на "вратата" за комунизирането на Централна Америка. Той манифестира готовностъ да направи компромиси въ всички направления и никъде не опредѣли къде е гаранцията до която ще отидатъ компромиситѣ му.

Каква сигурностъ за бъдащото на Америка представлява единъ такъвъ Президентъ ?

Ние емигрантитѣ отъ завладянитѣ отъ комунизма страни, сега вече Американски граждани, които намѣрихме въ Америка спасение и свобода, не бихме желали да видимъ Америка да я сполети нещастieto, което сполетя нашитѣ страни, за това ние подържаме Президента Роландъ Реганъ и ще направимъ всичко възможно да подкрепимъ неговото преизбиране.

Д-ръ Иванъ Дочевъ

It is not necessary to be an example, after you have the example of the countries who fell under communist control, to predict what will happen to the United States if communism come over here.

President Reagan soundly took a stand against communism. He increased the re-arming of the United States and raised the ability of the Country to guarantee the security of the Free World. During his four years as President the communists did not succeed in making another step forward in taking control of any new territory and its people.

President Reagan set forth a program to continue the military strengthening of the country, to eliminate international terrorism, to assist non-communist countries against communist guerillas, and to raise the level of strength of the United States to the point to be able to secure World peace.

The policy of President Reagan is a guarantee of freedom, prosperity, and welfare of the American people, today and tomorrow. His policy is also a hope for the people oppressed by communism to regain their freedom!

Walter Mondale has never taken a firm stand against communism. He projects to limit the re-arming of the United States which will favor Soviet superiority. He declares that he will stop anti-communist resistance in Nicaragua which means opening the door for communism in Central America. He has demonstrated a willingness to make compromises and does not indicate how far he would go with such compromises.

What kind of security does such a President represent for the future?

We, the immigrants of the countries under communist control, now American citizens who found in America safety and freedom, do not want to see the tragedy that came to our countries, come to America, therefore we support President Ronald Reagan for re-election.

Dr. Ivan Docheff

ЧЕСТВУВАНЕ ДЕНЬТЪ НА ХРАБРОСТЪТА, ПАНАХИДА ВЪ НИАГАРА ФАЛСЪ ЗА Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ И ВСИЧКИ ПАДНАЛИ ВЪ БОРБАТА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ

На 6 Май 1984 година, Гергьовденъ, въ Българската Православна Църква "Св. Иванъ Рилски" Ниагара Фалсъ се чествува Деня на Храбростта съ тържествена служба извършена от Отецъ Тома Кобаковъ въ съслужение съ Свещеникъ С. Митовъ. Емиграцията масовосе стече и участвува въ тържеството. Отецъ Кобаковъ произнесе възторжено слово по случая.

Следъ Църковната Служба предъ Паметника, издигнатъ въ парка при Църквата въ честъ на героитъ, които дадоха живота си въ борбата противъ комунизма за свободата на България, бѣ отслужена Панахида за възпоменание на борцитъ за свобода и за Д-ръ Георги Паприковъ, Председател на Б.Н.Ф. по случай 40 дни отъ смъртта му.

Надъ 300 души присъствуваха на панахидата много отъ които бѣха дошли отъ други градове, като отъ Чикаго на чело съ Инж. Александъръ Дърводѣлски и Д-ръ Сирано Сяровъ; отъ Торонто на чело съ Инж. Ангелъ Гъндерски, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ и Цоню Градинаровъ; отъ Ню Йоркъ на чело съ Никола Стояновъ и Петъръ Николовъ; отъ Бѣфало на чело съ Миро Герговъ; членоветъ на Б.Н.Ф. отъ Ниагара Фалсъ на чело съ Иванъ Чортовъ; Членоветъ на Църквата Св. Ив. Рилски и много други.

Присъствува кметътъ на града Ниагара Фалсъ Г-иъ Вилиямъ Смитсонъ и представители на редица приятелски народности.

Панахидата се отслужи отъ Отецъ Тома Кобаковъ въ съслужение на Свещеникъ С. Митовъ отъ Охайо. Отецъ Кобаковъ произнесе слово. Г-жа Д-ръ Станка Паприкова положи вѣнецъ въ паметъ на покойния си съпругъ. Отъ страна на Б.Н.Ф. говори Д-ръ Иванъ Дочевъ, който положи вѣнецъ отъ името на организацията. Кметътъ на Ниагара Фалсъ произнесе речъ въ която почете паметта на Д-ръ Паприковъ и по-нататъкъ заяви, че е честь за неговия градъ паметника да е построенъ въ Ниагара Фалсъ.

Панахидата приключи съ изпѣването на "Вѣчная паметъ" и "Покойници".

Следъ панахидата въ залата на Оптимистикъ Клубъ, Г-жа Д-ръ Станка Паприкова даде обѣдъ на всички присъствуващи въ паметъ на съпруга си Д-ръ Георги Паприковъ, Председател на Б.Н.Ф. Обѣдътъ бѣше приготвенъ отъ Женската Секция при Църквата "Св. Иванъ Рилски".

Следъ обѣда бѣ изпълнена национална програма, въ която участвуваха Презвитера Катерина Кобакова, малкиятъ Т. Чортовъ и др.

Бѣха събрани помощи общо 1.600 долара, половината за Църквата и половината за списанието "Борба".

ЗАУПОКОЙНИ СЛУЖБИ ВЪ ПАМЕТЬ НА Д-РЪ ПАПРИКОВЪ БЪХА ОТСЛУЖЕНИ ВЪ МНОГО ГРАДОВЕ НАВРЕДЪ ПО СВЪТА

Въ Мюнхенъ, Германия, на 8 Май 1984 се състоя тържествена заупокойна служба въ Руската Православна Църква. Въ присъствието на много сънародници, Д-ръ Стефанъ Мариновъ произнесе слово, въ което очерта живота и дейността на Д-ръ Паприковъ, раководена винаги отъ националната идея и любовъ къмъ всичко българско.

Въ Мелбърнъ, Австралия също така бѣ отслужена заупокойна служба въ черквата Св. Иванъ Рилски.

Въ изданието на Църковната община "Единъ завѣтъ", редакторътъ на списанието Д-ръ Ахпаповъ публикува статия, която завършва съ думитѣ: - "Докторъ Паприковъ напусна този свѣтъ, обаче той ще остане завинаги въ нашитѣ мисли и сърдца и дѣлото, на което той бѣше посвѣтилъ живота си ще бѣде продължено до пълна победа."

Въ Лосъ Анжелосъ панахидата бѣ отслужена въ Българската Православна Църква "Св. Георги".

Въ Гарденъ Сити-Канзасъ, се състоя църковна служба по инициатива на Величко Велевъ.

Въ Фортъ Уейнъ панахида е била отслужена отъ Свещеникъ Георги Недѣлковъ въ църквата "Св. Никола".

Въ Билбао - Испания е била прочетена молитва по инициатива на Иванъ Ивановъ.

Каракасъ, Венецуела - на 30 Май 1984, най-стария вестникъ въ Венецуела "Ла Религионъ" отпечати на най-видно мѣсто публикация на г-нъ Михаилъ Нерѣзовъ въ паметъ на неговия боенъ другаръ, нашиятъ Председателъ, въ която се подчертава, че Д-ръ Паприковъ бѣ също така редакторъ на списание "Борба", "едно отъ най-силнитѣ средства въ борбата противъ комунизъма за свободата на България".

Публикацията е придружена съ голѣмъ портретъ на покойния.

Списанието "Свобода" и вестникъ "Свободенъ Народъ", също отпечатаха съобщения съ описания за живота и дейността на Д-ръ Паприковъ.

Панахиди сж били отслужени въ Торонто, Калгари, Отава и Монреалъ въ Канада, Франкфуртъ - Германия, Парижъ - Франция, Лондонъ - Англия, Римъ - Италия и много други градове.

Б.Н.Ф. и списанието "Борба" благодари на всички, които почетоха паметъта на Докторъ Паприковъ и изказаха съболезнования за смъртъта му.

Вѣчна паметъ и вѣчна слава на покойния нашъ Председателъ.

Както съобщихме въ миналия брой на Борба, На 3 Априлъ 1984, въ Толидо, Охайо почина

ГЕНЕРАЛЪ АНТОНЪ БАЛТАКОВЪ

роденъ въ с. Тръстеникъ на 16 Януарий 1896. Отдалъ се въ служба на Родината, още отъ младини, той взима активно участие въ Първата Свѣтовна Война и за бойно отличие произведенъ въ чинъ поручикъ. Военната си кариера завършва като Генералъ Майоръ. Той е последния офицеръ отъ Третото Българско Царство, произведенъ въ този чинъ на 6 Май 1944. Края на войната го заварва въ Германия, отъ кждето презъ 1952 година, емигрира въ Съединенитѣ Щати. Тукъ взима дейно участие въ Националното дѣло, особено цененъ за неговия бистъръ умъ, мадри напѣтствия и съвети. Вѣчна да бѣде паметъта му !

О народе съ робски манталитетъ
защо не се помъчишъ да направишъ
разлика между миналото и днесъ !

Съ идването на прабългаритѣ и основаването на първата българска държава въ 679-681 година, неможа да стане здравогранитна спойка между българитѣ и славянскитѣ племена, заселени на Балканския Полуостровъ петдесетъ години преди тѣхъ. Между кварца, дошълъ отъ северъ и намѣрения мѣстенъ пѣсъкъ имало праздини, които плашели хановетѣ и велможитѣ. Въоръжени съ здрави принципи и желѣзна воля, българитѣ сразиха Византия и поставиха на географската карта името България. Тѣ носѣха въ сърдцата си великия богъ Тангра, и силно вѣрваха и изпълняваха повелята му въ нрави, традиции и обичай. Това ги дѣлѣше отъ покореното мѣстно население. Управляващитѣ кръгове чувствуваха раздѣлението продължаващо повече отъ две столетия, и търсѣха начинъ да разрешатъ този въпросъ. Съ това именно се зае царь Борисъ Покръстителъ, който съ своята дълговидностъ съзнаваше, че една обща религия, черква, традиции, обичай и езикъ, ще изиграятъ най главната роля за обединението на новосъздадената държава. Господствувашитѣ срѣди въ Европа по това време сѣщо така използуваха религията на Западъ и Изтокъ като срѣдство за влияние. Така че великиятъ държавникъ трѣбваше да разреши още една дилема намираща се предъ него. Следъ дълго и обширно разглеждане на Запада и Истока, той се обърна къмъ Византия и прие източното православие, което му предлагаше по голѣма независимостъ и условия, които преобразиха дотогавашната история - прие се да се хвали и служи Богу на четвъртъ езикъ /черковнославянскитъ/, освенъ приетитѣ до тогава гръцки, еврейски и латински езици.

Следъ приемането и посрѣщането на ученицитѣ на светитѣ братя Кирилъ и Методи /Климентъ, Наумъ и Ангеларий/ лично отъ царь Бориса, той изпрати собствения си синъ Симеонъ да следва въ най висшата школа въ Цариградъ, и то не за да заеме престола, а да стане бѣдещия патриархъ на българската свободна независима /съ своя патриаршия/ черква. Създаде се първата българска епископия, и първото до тогава висше училище въ Охридъ, което даде образованието на повече отъ три хиляди ученика, и то не само въ духовно отношение, а въ земеобработване и овощарство. Самъ св. Климентъ, пръвъ български епископъ и професоръ, се занимаваше и съ присаждане на дръвчета отъ различни видове.

Естествено промѣнитѣ не станаха безъ жертви, тѣ струваха на св. царь Борисъ собствения му синъ Владимиръ и повече отъ петдесетъ знатни боярски фамилии. Той се съгласи да пренесе жертва всичко това на политическатаклада, за да обедини народнитѣ маси въ една християнска организирана държава. Това сѣщо наложи на царь Бориса да повика Симеонъ отъ манастира и постави на престола. Съ възкачването на царь Симеонъ се създадоха още по добри условия за младата българска държава и черква. Съ превеждане на много черковни книги на приетия новъ езикъ, книжнината въ страната процѣфтѣ. Съ това религията и черквата изиграха най важната роля за обединението и направиха здрава и просвѣтена гранитна сплавъ, която просъществува до днесъ.

Годинитѣ 891-925 се знаятъ като Златенъ Вѣкъ на България. И въпрѣки ранната кончина на царь Симеонъ, добре изплетената държавна тъканъ отъ баща и синъ, даде оная принципностъ, преданостъ и вѣра, която ярко се подчерта отъ великия Патриархъ Евтими, който съ достоинство на истински духовникъ стоя смирено и безъ никакъвъ страхъ да бѣде посеченъ отъ ятагана на турцитѣ главорези-оставайки вѣренъ на черква и държава, чиято независимостъ бѣ загубена въ 1393 година.

И нека не забравимъ положението на българитѣ следъ първитѣ два вѣка на робство. Специално презъ времето, когато се подписаха търговски отношения между Турция, Франция и Англия презъ шестнадесетия и седемнадесетия

вѣкове, така нареченитѣ капитулации. Поробеното население е било експлоатирано и ограбвано до такава степенъ, че нѣмало какво да яде. Много отъ българитѣ сѣ напускали своитѣ домове и отивали въ Цариградъ да търсятъ работа въ градинарство, абаджинство, обушарство и казанджинство. Въ Цариградъ животътъ билъ по добъръ, пѣкъ и отношението на властѣта не било така лошо, поради това че чужди представители и легации на различни държави пребивавали въ града. Много отъ българитѣ не знаеха славното минало, сложиха фесове на главитѣ си и забравиха, че сѣ българи. И тогава пакъ черквата, манастиритѣ и религията дадоха първия възрожденецъ Отецъ Паисий, който сѣ своята история Славянобългарская, изигра най важната роля за нашето възраждане. И нека се гордѣемъ съ Иларионъ Макариополски, който бѣ низвергнатъ въ 1861 година и отлаченъ въ 1872, за прочетения отъ него революционенъ актъ на Великденската му служба презъ Априль 1860 год. Също така имената на Екзархъ Антимъ, Панаретъ Пловдивски и Иларионъ Ловченски низвергнати и отлачени на 13 Май 1872, обаче отстояли въ борбата за свободна българска екзархия. И тукъ дейността на духовнитѣ ни бащи продължиха дѣлото на царъ Борисъ Покръстителъ.

Отъ това ясно виждаме, че българската православна черква е въ душата на българина и е споена съ неговото битие. Тя е неговата могъща сила и упование, като вѣченъ спътникъ въ първото, второто и третото български царства.

Добре ни е известно, че Християнството и Христовата черква сѣ имали своитѣ врагове още отъ времето на Исуса Христа. Едни искаха да го замѣнятъ съ очаквания Месия, други съ Мохамедъ, а трети, въ които Нихилизма унищожи всѣкакъвъ моралъ и съвестъ, се поддадоха на интернационалния комунизъмъ и приеха антихриста. Сатаната не бѣ доволенъ само съ това: той втѣлпи въ главитѣ имъ какво че трѣбва да използватъ лъже-Християнството и черквата за да могатъ да постигнатъ своитѣ пѣклени планове въ България и вънъ отъ нея. Обличайки аморални и предателски души въ свещенически и владишки одежди, за да подлѣжатъ и неутрализиратъ българската емиграция, тукъ сѣ Мотото "Майката черква" тѣ представятъ комунистическия адъ за рай и свобода. Едничката тѣхна целъ е: да замѣнятъ бита, християнския моралъ и достойнство на трудолюбивия български народъ и емиграция, съ предателство, измѣнничество, аморалностъ и коштунство - качества принадлежащи само на антихристи и комунисти. Известно е вече, че комунититѣ пропагандиратъ на запада съ изявления на самия патриархъ, че черквата въ България се ползва съ незапомнена свобода, и че свещеницитѣ извършвали всички треби и сѣ вѣрни апостоли на Христа.

Ако приемеме, че е така - защо когато азъ излежавахъ присѣдата си, като политически затворникъ, заедно съ мене бѣха затворени много добри наши духовници, които бѣха наказани само заради това, че извършваха своитѣ черковни треби? Мнозина отъ тѣхъ бѣха избити и обѣсени. Също така добре се знае факта, че много черкви сѣ безъ свещеници, а нѣкои отъ хубавитѣ ни храмове сѣ преобърнати на тютюнови складове за текезесетата и държавни стопанства. Много отъ черквитѣ се нуждаятъ отъ ремонти, капятъ и се рушатъ, редкитѣ старинни икони сѣ обезличени отъ влага. Миролюбивитѣ християни отдѣлятъ отъ залька си за керемиди и други материали, обаче властитѣ не даватъ разрешения за поправки. Въ много случаи лъжесвещеницитѣ, вѣрни на властѣта, ги взематъ и употребяватъ за свои лични нужди. И за "наказание" ги пращатъ на тренировка за заучаване на английски езикъ и така подготвени пристигатъ на Западъ да саботиратъ, неутрализиратъ и изпѣлняватъ порѣчкитѣ на партията. Плачатъ съ крокодилски сълзи за нашитѣ некрѣстени деца тукъ, а дума не споменаватъ какво, че тамъ въ нашата поробена Родина бабитѣ взематъ своитѣ некрѣстени внучета презъ нощѣта и тайно ги кръщаватъ въ кадата на нѣкой старъ свещеникъ, манастиръ или черква, защото това е престѣпление по законитѣ на партията въ Н.Р.Б. Прави ми впечатление, че новодошитѣ на посѣщение млади хора отъ България не знаятъ какъ да се прекръстятъ. Нашитѣ гробища тамъ сѣ осѣяни отъ звезди, чукове и сърпове, а не

традиционния кръстъ. Всичко това говори, че тѣзи "апостоли на Христа" не са изпълнили своите духовни задължения въ България, а са изпратени, подготвени лъже-свещеници, да заблудятъ насъ.

Докато царъ Борисъ прие източно православие като обединително звено, атеиста председателъ Тодоръ Живковъ използва майката черква, да ни приети къмъ лоното на атеизма и препоръчва общи бѣли дробове да дишаме заедно съ тѣзи, които поробиха нашата Родина, черква, езикъ и националностъ.

Драги братя и сестри, мили сънародници, време е да видимъ разликата въ религията и черквата отъ миналото и днесъ, и разобличимъ попъКръстьовците предъ свѣта. Нека организираме всички наши физически и интелектуални възможности въ борбата противъ интернационалния комунизъмъ и дочакаме свободата на милата ни Родина.

Отецъ Тома Кобаковъ
при Българската Православна Черква
Св. Иванъ Рилски, Ниагара Фалсъ Канада

ЕДНА РАВНОСМѢТКА

Не можешъ да служишъ едновременно на Бога и на дявола !

Тази истина изглежда все още не е разбрана отъ нѣкои наивни български емигранти. Нека направимъ една малка равносмѣтка на приноса на комунистите за разрушаване на нашата религия.

По време на нелегалната си дейностъ, тѣ оскверняваха нашите свети църковни мѣста, рушеха и мърсѣха олтари, одежди и кандила, вадѣха очите на Светии по икони и живописи.

Веднажъ дошли на властъ, тѣхната "революционна яростъ" премина всички човѣшки и морални граници. Въ стремежа си да унищожатъ религията, тѣ убиха 4 митрополита и надъ 400 свещеници: Митр. Борисъ Неврокопски, Митрополитъ Босилковъ, Архимандритъ Паладий, Свещеници: Миленковъ, Ангеловъ, Калайджиевъ, Юруковъ, Андоновъ, Дрѣновски и др.

Черквите бѣха превърнати въ конюшни и складове, за посещение на черковни служби, богомолците бѣха следени, малтретирани и наказвани.

Днесъ същите тѣзи комунисти откриватъ черкви и изпращатъ "свещено служители" между насъ да спасяватъ нашите души. Тѣзи червени пратеници не могатъ да бѣдатъ духовни служители, тѣ са лъже-свещеници, защото тѣ не могатъ да служатъ, по думите на Солженицинъ, едновременно Господу и на тѣзи, чиято целъ е да разрушатъ религията и Божието Слово.

Тѣхните дѣла потвърждаватъ кому тѣ служатъ - съ своята дейностъ тѣ разединяватъ и обезличаватъ емиграцията, създаватъ неприязнь между семейства и приятели, съ моралното си държане въ много случаи, злепоставятъ черквата и рушатъ религиозното довѣрие, рушатъ самата религия, която тѣ би трѣбвало да пазятъ и на която би трѣбвало да служатъ.

Време е наивните да се осъзнаятъ и да спратъ своята подкрепа на червените вълци въ попски раса !

ТЪЖЕНЪ ПОМЕНЪ

Скоро ще навършатъ три години отъ смъртта на г-нъ Владиславъ Нерѣзовъ, дипломиранъ иконимистъ - починалъ въ Каракасъ, Венецуела. Антикомунистическата дейностъ на покойния започва още отъ студентската скамейка и не спира до края на живота му. Съ слово и перо той оборва комунистическия догми, изнася сказки и реферати на нѣмски, френски, италиански, испански и английски.

Въ Венецуела, въ продължение на повече отъ 10 години, урежда ежегодно панахиди въ паметъ на загиналите при атентата на Света Недѣля, кадето стана жертва и неговия баща, Генералъ Ст. Нерѣзовъ. Вѣчна слава на Бореца противъ комунизма за Свободата на България

БЪЛГАРИЯ ПРЕДЪ СВЪТОВНОТО ОБЩЕСТВЕНО МНЕНИЕ

На 15 Юний 1984г. бѣ направено по втората програма на нѣмската телевизија и едно предаване за положението въ България. За срамъ на комунистическия режимъ и на цѣлия български народъ, ни се показа какъ университетски професори работятъ въ свободното си време на групи по нѣколко на смѣни, като овчари за развъждане на собствени овци, чието млѣко продаватъ на държавнитѣ млѣкарници. Отъ това допълнително занаятие тѣ изкарватъ надъ петъ пати повече, отколкото мизерната си професорска заплата.

Други пъкъ произвеждатъ въ малки частни градинки гѣби, съ които снабдяватъ държавнитѣ фабрики за гѣбени консерви; а трети пъкъ развъждатъ и продаватъ на пазаря собствени магданозъ. Такова падение за българската наука и такъвъ крахъ за режима едва ли би могълъ човѣкъ да си представи.

На 13 Юний 1984г. въ края на предаването си въ отдѣла ЦДФ-магазинъ, голѣмиятъ модераторъ и коментаторъ по втората нѣмска програма, д-ръ Герхардъ ЛЬОВЕНТАЛЪ, направи следното съобщение /цитатъ/: "Накрая бихъ желалъ да допълня по-раншното си предаване за впитането на Българската тайна служба въ опита за убийството на Папата съ едно току-що пристигнало съобщение, което идва отъ абсолютно сигуренъ източникъ. Споредъ него, единствениятъ "българинъ", намиращъ се въ ракетѣ на италианското правосѣдие, СЕРГЕЙ ИВАНОВЪ АНТОНОВЪ, въ сжщностъ не е никакъвъ българинъ, а съветски гражданинъ и членъ на съветската военна тайна служба /ГРУ/.

Особено очебийно е, че съветската информационна агенция ТАСС събщи на 17 Май 1984 година, че редакцията на съветския вестникъ "Литературная газета" е била залѣта съ писма отъ цѣлата страна, които - споредъ ТАСС буквално - "осжждатъ безогледното преследване на българина Сергей Антоновъ, единъ човѣкъ съвсемъ невиненъ". Обикновени хора отъ съветскитѣ провинции, значи, осжждатъ "невинното" преследване на единъ напълно непознатъ за тѣхъ "българинъ". -*Nachtigall - ich hör' Dir trapsen!* /Това е нѣмска поговорка съ букваленъ преводъ "Славейче, чувамъ те да тропашъ!", която донѣкаде съответствува на българската поговорка "Като лъжешъ Манго, разбирамъ добре на къде ти бие тапана!".

Ние благодаримъ много на д-ръ Г.Льовенталъ за любезността и смѣлостта да изнесе горната истина, която донѣкаде спасява честта на българския народъ по отношение на чисто съветската афера съ опита за покушението на Папа Иоанъ Павелъ II.

Ние още единъ пътъ заявяваме предъ свѣтовното обществено мнение, че българскиятъ народъ нѣма нищо общо съ тази афера, а България никаква полза отъ премахване на единъ отъ най-изтъкнатитѣ и способни Папи въ историята на Света. Напротивъ, ако убийството бѣ успѣло, България щеше само да загуби. А пъкъ нейното намѣсване въ тази руско-съветска афера е едно отъ най-подлитѣ дѣла на неспирация се предъ нищо безскрупуленъ Кремълъ.

Ние подканяме Тодоръ Живковъ да си припомни кой "разболѣ отъ преумора" дъщеря му Людмила и я умори въ разцвѣта на живота ѝ! Сжщо подканяме и другитѣ управляващи у насъ червени величия - българи, да си припомнятъ и да не забравятъ, че начело на правителството на т.н. Н.Р.България стои днесъ единъ руснакъ, ГРИША ФИЛИПОВЪ, личностъ съвсемъ чужда на интереситѣ на нашия народъ и на нашата Родина.

Напомнимъ имъ сжщо да се обърнатъ налѣво-надѣсно, за да видятъ, че по всички важни постове у насъ сж поставени все "българи" - Сергейевци и Гришевици, за срамъ на нѣколко-хилядолѣтната ни славна българска история. Нека това имъ даде подтикъ и смѣлостъ да се помъчатъ, както навремето направиха титовцитѣ, албанцитѣ, румѣнцитѣ и другитѣ държачи на собственото си достоинство народи, и да се отърватъ отъ грубото съветско-руско опекунство.

Ако това направятъ, ще иматъ нашия поздравъ и този на цѣлия български народъ !

Д-ръ Иванъ Банковски

СТРАХЪ ОТЪ ОСВОБОЖДЕНИЕТО

Едва ли има съвременникъ, посвѣтилъ се на борбата срещу комунизма, който да не си задава понѣкога, почти отчаянъ, въпроса:

Какъ е възможно свободнитѣ народи години наредъ да водятъ самоубийствена политика спрямо комунистическитѣ сили? Отъ една страна тѣ поддържатъ по изкуственъ начинъ, чрезъ кръвни преливания, живота на провалилия се напълно марксистически тоталитаризъмъ, отъ друга страна се отказватъ да подпомагатъ освободителното движение въ Източния блокъ.

Толкова трудно ли е да се проумѣе, че не е имало въ историята по-могъщъ освободителенъ процесъ, въ който сж включени единъ и половина милиарда хора, обезправени, експлоатирани и подтиснати отъ една и сѣща тиранична властъ

Антикомуниститѣ съ право недоумяватъ. Марксистическата система доказа вече до такава степенъ своята жизнеспособностъ, че тя изобщо не е годна да съществува безъ най-масивна подкрепа отъ чужбина, и то точно отъ страна на държавитѣ съ "капиталистически" строй. А както е известно, споредъ марксистическото учение така наречениятъ "капитализъмъ" /частно стопанство и парламентарна демокрация/ билъ "прогнилъ и исторически осъденъ да изчезне". Това е на теория. На практика обаче, се указа, че комунизъмътъ е прогнилъ и никоя земна сила не може да възпре процеса на неговото заличаване отъ лицето на земята, при условие обаче че Западътъ не се предаде самъ, по собствена воля, безъ съпротива на една пропаднала тоталитарна властъ.

Достатъчно би било, напимѣрь, западнитѣ сили да преустановятъ доставкитѣ на зърнени храни за цѣлия Източенъ блокъ. Лишени отъ десеткитѣ милиона тона продоволствие въ странитѣ задъ желѣзната завеса биха избухнали неизбежно безредици вследствие на глада, които при съществуващото напрегнато вътрешно положение биха помели умразната диктатура.

Международно известниятъ експертъ по източни въпроси Волфгангъ Лесхардъ отбелѣза: "Истинско чудо е, че комунизъмътъ изобщо все още се държи на властъ"

За този феноменъ има само едно обяснение:

Болшинството отъ западнитѣ държавници на дѣло се отказватъ да изпълнятъ една елементарна историческа повеля: Тѣ не даватъ отговоръ на предизвикателството на свѣтовния комунизъмъ. А основна истина е, че не съществува алтернатива за отговора на едно предизвикателство освенъ капитулация безъ съпротива.

Причината за тази пасивностъ спрямо свѣтовно-революционния експанзионизъмъ е следната: опасението, че свѣтскитѣ власти, изправени предъ угрозата, че тѣхниятъ строй ще бѣде пометенъ отъ серия антикомунистически бунтове или пъкъ - тази възможностъ е по-реална - отъ една веригова реакция отъ генерални стачки въ странитѣ на Източния блокъ, биха направили "бѣгство напредъ", което ще предизвика обща ядрена война.

Теоретикътъ на тази стратегия, Джорджъ Кенанъ, заяви предъ единъ международенъ конгресъ на съветолози презъ Октомврий 1980, че страхътъ отъ една свѣтовна атомна война е билъ винаги главния двигателъ на инспирираната отъ него източна политика.

Хелмутъ Зоненфелдъ, шефътъ на източно-европейския отдѣлъ въ Стейтъ департаментъ при Хенри Кисинджеръ, отправи на времето апелъ до поробенитѣ отъ комунизма хора да създадатъ едно "хармонично отношение" къмъ свѣтската властъ, тъй като съществуването на "неестествени отношения" между Съветския съюзъ и тѣхъ би предизвикало рано или късно една експлозия, която би причинила третата свѣтовна война. По късно Зоненфелдъ изясни тази своя доктрина, като застъпи становището, че днешната свѣтска властъ въ странитѣ задъ желѣзната завеса не само трѣбвало да бѣде запазена, но и че Съединенитѣ Щати били длъжни да подкрепятъ Съветитѣ въ момента, когато тѣ се видятъ принудени да защищаватъ статуквото въ Източния лагеръ.

Трагичното въ случая е, че известни западни срѣди, които сѫ извънредно влиятелни, сѫ на път да заставятъ Свободния свѣтъ стѣпка по стѣпка да капитулира, служейки си съ аргумента, че само по този начинъ можело да се запази цѣлото човѣчество отъ изстребление. Опасността отъ ядрена война, съ която тѣ опериратъ, обаче е въображаема.

Светскитѣ управници въ сѣщностъ сѫ още по-твърдо решени отколкото западнитѣ политици да предотвратятъ на всѣка цена една свѣтовна атомна война. Тѣ си даватъ смѣтка, че при една обща ядрена война не може да има победители. Като марксисти-ленинисти тѣ обаче разчитатъ на победата на комунизма, която споредъ тѣхното учение е предопределена отъ "висши общественно-икономически закони, надъ които хората нѣматъ никаква власть".

"Неограничената термонуклеарна война съ най-голѣма сигурностъ би предизвикала пълното унищожение на населението на северното полушарие, и то само възъ основа на въздействието на стронций 90...4"

/"Комунистъ", № 7. Май 1960 г., Москва/

Светитѣ гледатъ на цѣлия западенъ свѣтъ като на своя собственостъ, която рано или късно ще падне въ рацетѣ имъ като зрѣлъ плодъ. Тѣ желаятъ да завладѣятъ Запада непокѣтнатъ, а не да наследятъ една атомна пустиня.

До като най-здравитѣ съюзници на Свободния свѣтъ сѫ подтиснатитѣ народи, Светитѣ сѣщо така притежаватъ мощни поддръжници на Западъ-декадентността и тѣпотата на известни раководни срѣди въ Свободния свѣтъ. И действително комунистическото мнение за "класово обусловения упадъкъ на капиталиститѣ" се потвърждава отъ цѣлата политика на западнитѣ сили къмъ комунистическия свѣтъ отъ 1945 година насамъ.

ДА РЕКАПИТУЛИРАМЕ:

Отъ десетилѣтия насамъ бушува свѣтовна гражданска война, която не е "гореща", обаче е тотална, и благодарение на непримиримостта и фанатичната воля за победа на комунистическитѣ сили може да завърши само съ пълната победа на единия и пълното поражение на другия свѣтовенъ лагеръ.

Опасностъ отъ атомна война не съществува, тѣй като никоя отъ дветѣ мирови системи не е готова да извърши харакири.

Западния свѣтъ далечъ надвишава комунистическия лагеръ въ стопанско, индустриално и техническо отношение.

Светитѣ не могатъ да се откажатъ отъ целта да спечелятъ "международната класова борба", защото въ такъвъ случай тѣхната власть би загубила смисъла на съществуването си и би се самоунищожила.

Тѣй като всемирната победа на комунизма не може да бѣде извожвана въ атомния вѣкъ чрезъ Трета свѣтовна война, то Светитѣ и тѣхнитѣ съюзници сѫ решени да победятъ на НЕВОЕННИЯ фронтъ, съ помощта на своята далечъ мощна психологична борба, използвайки страха отъ атомната война.

Всѣка една отъ дветѣ свѣтовни системи може да разреши въ своя полза двубоя между Истока и Запада само на територията на противника. Свободниятъ свѣтъ би се наложилъ - безъ война - чрезъ една офанзива на психологическата борба, насочена къмъ вътрешността на съветския блокъ, и координирайки пасивната съпротива на мултинационална база, да предизвика вътрешно сгромолясане на отдавна фалирания марксически тоталитаризъмъ.

Светитѣ биха могли отъ своя страна да спечелятъ борбата на територията на НАТО чрезъ непрестаненъ процесъ на неутрализъмъ на западнитѣ държави, на първо мѣсто на западна Европа.

Западътъ има само единъ шансъ: Да направи завой отъ 180 градуса на стратегията си, като спре отстъплението си предъ съветския експанзионизъмъ и премине къмъ контраофанзива на невоенния фронтъ.

Президентътъ Реганъ оповести вече отъ Юний 1982 до Юний 1983, подобенъ решителенъ завой - въ речта си предъ английския парламентъ на 8 Юний 1982, въ която обяви кръстоносенъ походъ за свободата въ цѣлъ свѣтъ, на конференцията презъ Октомври 1982, въ Стейтъ Департаментъ, на коятобѣше одобрена

програма за подпомагане на освободителното движение във всички страни задъ железната завеса, и съ декларацията на министъра на външнитъ работи Джордж Шулцъ на 15 Юний 1983, съ централната теза: "Съединенитъ Шати сж решени да приематъ глобалното предизвикателство на Съветскитъ съюзъ!"

Може да се очаква, че оповестениятъ завой въ външната политика и свѣтовна стратегия ще бѣде довършенъ въ втория периодъ на администрацията на президента Реганъ. Всѣки американецъ, който съзнае, че бъдещето на Америка и на цѣлия свободенъ свѣтъ зависи отъ успѣшното осъществяване на пълнитъ стратегически завой на президента, би трѣбвало да направи всичко, което е по силитъ му за преизбирането на Роналдъ Реганъ. Естествено това важи още повече за американскитъ граждани, които сж по произходъ отъ поробенитъ нации.

АМЕРИКАНСКИЯ СЕНАТЪ И Б.Т.А.

Yunan, arrow, sits at the Grand Sofin Hotel with two smugglers (all three circled).

На 28 Юний т.г. американскитъ сенатъ, по предложение на Сен. Джеси Хелмсъ взе решение, съ което налага възбрана върху каквито и да сж финансови средства, предназначени за засилване на търговски връзки съ комунистическа България, като я обявява за страна, поддържаща интернационалния тероризъмъ. Поводъ за тази законодателна мѣрка сж докладитъ на американскитъ служби за борба противъ наркотицитъ относно голѣмата участническа роля, която българското комунистическо правителство играе въ международната контрабандна търговия съ дроги, и тѣхнитъ престъпни сдѣлки съ оръжия, доставяни въ всички краища на свѣта - Азия, Африка и Никарагуа.

Изглежда това решение на американскитъ сенатъ е засегнало доста дълбоко софийскитъ "Дрогари", защото на 3 Юлий, българската комунистическа легация въ Вашингтонъ издаде едно съобщение на Б.Т.А. до пресата, въ което съ остри думи се критикува сенатското решение.

Б.Т.А. отхвърля направенитъ обвинения, окачествява ги като вражески актъ и въ самозащита използва не факти, а само нѣкои шаблонни агитпропски изрази: ... "Не е необходимо да доказваме, че тероризъмътъ е чуждъ на социалистическата система. Приносътъ на Н.Р. България въ борбата противъ тероризма е добре известенъ и международно признатъ"...

Но фактитъ говорятъ друго. По време на 40 годишния червенъ тероръ, 100.000 невинни български граждани бѣха избити, други стотици хиляди минаха презъ конц-лагеритъ. Комуниститъ убиха дори своя партиенъ секретаръ Трайчо Костовъ, загадъчно намѣриха своята смъртъ Горуня, Башевъ, дори Людмила Живкова.

По-нататкъ въ съобщението на Б.Т.А. се казва: "Обвиненията на американскитъ сенатъ за нѣкакво българско участие въ сдѣлки съ наркотици е абсурдно. Известно е на всички, че Н.Р. България е много активна въ усилията да се спре тази търговия"...

Но фактитъ говорятъ друго. Помѣстената снимка показва едни отъ най-известнитъ контрабандисти на наркотици свободно да вършатъ сдѣлките си въ хотелъ София и то въ продължение на дълги години.

По сведения на пресата, въ последнитъ месеци е билъ заловенъ параходъ, пренасящъ отъ Бургасъ за северенъ Йеменъ 16.150 револвера, 3.000 автоматични пушки, два милиона патрона. Оръжията сж били скрити въ камиони за петролъ. Документитъ, издадени отъ Инфлотъ и други бѣлг. държавни транспортни дружества, сж били пълни съ невѣрни сведения и фалшификации. Параходътъ е билъ конфискуванъ. Това сж фактитъ. А ето какъ пише съобщението на Б.Т.А., разпространено отъ комунистическата легация въ Вашингтонъ:

"Н.Р. България провежда неотклонно една политика на миръ, сътрудничество и разбирателство съ всички държави"...

ФАКТИ ВЪРХУ СПАСЯВАНЕТО НА БЪЛГАРСКИТЪ ЕВРЕИ

Драгомиръ Загорски

На 23 Августъ 1939 година, СССР и Германия сключиха договоръ за ненападение. За българската държава се откриваше прекрасенъ случай да възстанови загубитъ отъ Междусъюзническата и Първа свѣтвни войни. Настроенитъ лѣви течения - русофили и комунисти се окуражиха отъ любовта между Сталинъ и Хитлеръ и потърсиха връзки съ нѣмскитъ привърженици. Получи се бързо вътрешно разбирателство на лѣви и дѣсни партии, което се засили особено презъ Септември 1940 година, когато България получи Добруджа по Крайовската спогодба. Всички опозиционни партии бѣха единни съ постижението. За благодарностъ, тогавашното правителство се стараше да угодничи както на руснацитъ, така и на германцитъ. Нѣмско-руското влияние у насъ се засилваше.

Въ края на 1940 година бѣ гласуванъ "Законъ за защита на нацията". Германия започваше преследването на евреитъ, а Русия ги гонѣше отъ незапомнени времена. Достоевски оповести това преди повече отъ единъ вѣкъ съ думитъ: "Въ каторгитъ на Сибиръ има само евреи и престѣпници". А Сталинъ едновременно съ акциитъ си срещу Троцки, Бухаринъ, Зиновиевъ и Каменевъ, подложи на систематически кланета стотици хиляди евреи. Така, съ този законъ, българското правителство подражаваше на двата съюзника, които кроеха вече новитъ граници на Европа.

Евреитъ въ България по него време наброяваха 56.000 души. Повечето образовани и заможни хора; Лѣкари, инженери, професори и сѣдии, които заслужено намѣриха мѣсто всрѣдъ българската интелигенция. Евреитъ служеха въ армията, отбиваха военната си служба, получаваха командни постове и много отъ тѣхъ оставиха коститъ си по бойнитъ полета за защита на българскитъ граници. Тѣ често помагаша на българи; изграждаха общи търговски дружества и представителства, строеха фабрики, създаваха работа на хиляди хора и живѣеха задружно съ всички слоеве отъ българския народъ. Ето защо закона се прие като политическа маневра отъ болшинството. Само неуки, мързеловци и крайно завистливи, каквито бѣха комуниститъ у насъ, чакаха да заграбятъ имотитъ и паритъ на богатитъ евреи. Освенъ това, комуниститъ вѣрваха въвъ приятелството на двамата диктатори, които можеха да болшевизиратъ свѣта и имъ подарятъ властятъ. Затова нито единъ комунистъ нѣма куража да възрази срещу закона или да се опълчи противъ Сталинъ и Хитлеръ.

Въпрѣки прокарването на този законъ, нѣмаше нито единъ отбелязанъ случай на българинъ да прояви открита омраза срещу евреи, както не бѣше се чуло евреинъ да направи демонстрация срещу българинъ. Думата "Расизъмъ" не бѣ позната у насъ и никой евреинъ не се чувствуваше чужденецъ въ България. Именно затова, закона се протакаше и бѣ почти забравенъ...

Непредвидени събития обаче презъ лѣтото на 1941, накараха здравомислещи българи да предвидятъ злополучния край на диктаторитъ. На 22 Юний, избухна война между бившитъ съюзници. Една година по-късно, когато Америка даде военна помощ на СССР, правителството на Хитлерова Германия реши да ликвидира напълно евреитъ въ Европа. Въ многократни срѣщи между българския външенъ министъръ и Рибентропъ, Габровски и Данекеръ, Бѣлевъ и Бекерле, се упражняваше натискъ върху българското правителство да взѣме мѣрки и незабавно да се изпратятъ евреитъ въ източнитъ провинции на Полша. Изискваше се гласуване на новъ законъ, който да развърже рѣцетъ на правителството. Презъ месецъ Юний 1942, бѣ внесенъ въ Народното събрание законопроектъ, съ който се целѣше да се задоволятъ заповѣдитъ на Германия.

Народни представители отъ опозицията, водени отъ Никола Мушановъ и проф. Стайновъ, се застъпиха съ аргументирани речи противъ законопроекта, но послушното болшинство гласува новия законъ. Започна дълъгъ подготовителенъ периодъ за изселване на евреитъ въ провинцията и извънъ границитъ на страната. Опредѣлена бѣ дата 13 Мартъ 1943 година да се изпрати първата група. Това обаче, не можа да се укрие отъ будното око на българския народъ, надигна се вълна отъ негодувания, явиха се хиляди защитници на евреитъ между мѣстнитъ първенци и интеллигенцията. Освенъ въ София отъ Свѣтия Синодъ и Писателския съюзъ, начело съ Председателя Стилиянъ Чилингировъ, съпротива се прояви силно въ Пловдивъ, където владиката Кирилъ заплаши да се хвърли подъ влака. Въ Кюстендилъ, Председателятъ на Народното събрание Димитъръ Пешевъ има смѣлостта да изпрати, заедно съ 42 Народни представители, протестно писмо до Правителството срещу тази недостойна по-стапка. Въ този сѣдбоносенъ за евреитъ моментъ на 9 Мартъ 1943 год. Царъ Борисъ даде лична заповѣдъ на министъра Петъръ Габровски да спре изпълнението на каквото и да било проектъ за депортиране на евреитъ.

Пълномощниятъ министъръ на Германската легация въ София - Бекерле, изпрати следния докладъ до Берлинъ:

/Преводъ отъ нѣмски/

ТАЙНО
до Централното бюро на сигурността на Райха, Берлин.

Предмет
изселване на евреите отъ България
2) Всѣки, който познаваше положението в България трябваше да допусне, че ще се появят трудности, когато наближи времето за изселването на евреите от стара България. Комисарят по Еврейските Въпроси, Александър Белев, предвидяйки тия трудности нареди задържането и групирването в нарочни помещения по-видните евреи в Пловдив и другаде. Той възнамеряваше да извърши същото на 13 март в София. Известно бе, че и евреи от стара България трябваше да бъдат изселени. Веднага бъл-

гарски политически среди, противници на антиеврейската акция, започнаха да упражняват давление върху Министъра на Вътрешните работи. Особено една делегация от Кюстендил, ръководена от подпредседателя на Народното Събрание Димитър Пешев се застъпи за евреите пред Министъра на Вътрешните работи. Повече от положително е, че Министърът на вътрешните работи получи нареждане от най-висшето място да преустанови изпълнението на проектираното изселване на евреите от стара България (н. м.). На всеки случай, на 9 март Министърът на Вътрешните работи - без да е взел в това наивото и да е участие комисарят по Еврейските въпроси - даде заповед за освобождаването на арестуваните в лагери евреи от стара България. Това се случи на 10 март 1943 год.

Подпис: не се чете
Прегледа: Бекерле. !)

Доказателствата сѣ на лице - Българскиятъ народъ наложи волята си и чрезъ интервенцията на Държавния глава, евреитъ бѣха спасени. Ролята на Царъ Борисъ съ това не се изчерпа, той трѣбваше да се справи и с външнитъ сили - той трѣбваше дипломатически да оправдае и наложи решението си. Царъ Борисъ изпълни достойно своя дълъгъ като Държавенъ глава на България.

Многократно предъ свѣта се постави въпроса за факторитъ, които спасиха българскитъ евреи отъ явна смъртъ. Изследваха се почти всички официални архиви на Германия и България, доклади на пълномощни министри, протоколи, постановления и договори на странитъ подъ Хитлерово влияние. Много богата свѣтлина даде сѣщо дневника на Професоръ Богданъ Филовъ въ разговори съ Царъ Борисъ по еврейскитъ въпроси.

Следъ Девети Септември 1944, комуниститъ се помъчиха да опетнятъ починалия Царъ и го представиха като подстрекателъ за "гоненията" на евреитъ. "Народнитъ обвинители", твърдѣха че разполагали съ "Материали" обаче никъде и никога не бѣ съобщено какви сѣ тѣзи материали...

Дори на международната Еврейска Конференция въ Парижъ, изпратената комунистическа делегация отъ България направи голословни нападки срещу Царъ Борисъ, без да представи каквито и да било факти и документи. Именно това засили съмнението за хвърляне вината другиму и прикриване на собственитъ си грѣхове, когато Сталинъ и Хитлеръ бѣха партнери въ заграбване на чужди територии и преследване на евреитъ.

Днесъ всѣки може да съпостави огромния рискъ, който взе върху себе си Царъ Борисъ Трети за спасяването на 56 хиляди евреи. Рускиятъ расизъмъ отново се надига, стотици хиляди евреи напускатъ страната на строящия се комунизъмъ. Въ България едва ли останаха осемстотинъ души отъ еврейски произходъ - тѣ знаятъ, че нито Димитровъ, нито Юговъ, ни Червенковъ или Живковъ биха се противопоставили на заповѣдитъ на Москва...

КОМУНИСТИЧЕСКИ ТЕРОРЪ И УБИЙСТВА ВСРЪДЪ БЪЛГАРСКАТА ЕМИГРАЦИЯ

Още съ окупацията на България отъ Съветскитѣ диви орди, фронтътъ на борба бѣ отворенъ. Комуниститѣ не пожалиха нито мило нито драго, тѣ колѣха необоздани въ злодеянията си. Не бѣха редки сраженията между комунисти и антикомунисти, обаче властвуващитѣ отмъщаваха жестоко. Тѣ дори не пожалиха и собственитѣ си сътрудници отъ Отечественния Фронтъ, биещи ги безмилостно съ единствена цѣль да всѣятъ страхъ всрѣдъ народа. Набързо затворитѣ бѣха препълнени и се оказаха недостатъчни за въдворение на всички противници, което наложи отварянето на трудовитѣ лагери Куциянъ и Бобовъ Долъ, Бѣленскитѣ острови, подземията на ураниевитѣ мини въ Стара Планина и много още други. Явно се виждаше, че съ мирно съжителство комуниститѣ нѣма да отстапятъ мѣсто на никого и само наивницитѣ можеха да мислятъ за сътрудничество съ Червения Дяволъ.

Терорътъ прокуди вѣрни български чеда, като мнозина хванаха гората, прегруппирани въ бойни отряди, отворили боенъ фронтъ срещу врага. Всѣки хванатъ горянинъ биваше живъ изгарянъ или пѣкъ подлаганъ на варварска жестокость - парче по парче месо да бѣде рѣзано отъ тѣлото му. Женитѣ на възстанницитѣ биваха подлагани на масови изнасилвания и мнозина отъ тѣхъ се принуждаваха да служатъ на властѣта подъ формата на официални проститутки. Незабравими сѣ тѣзи нечовѣшки актове на комуниститѣ и българскитѣ народъ ще ги помни и преповтаря поколения наредъ.

За комуниститѣ не бѣха достатъчни убийствата извършвани ежедневно ватре въ България, тѣхното посегателство премина териториалнитѣ граници и се разпростря всрѣдъ емиграцията. Използувайки демократичнитѣ принципи съществуващи въ западнитѣ страни, тѣхната злодейска ръка продължи съ отмъщенията подъ формата на пълна ликвидация. Първо се започна въ Виена - Австрия.

Десетки българи, отявлени антикомунисти, бѣха отвлечени или физически ликвидирани. Случаятъ съ Жельо Мислиевъ остава като примѣръ на нечовѣчностъ и първобитна жестокость. Отвлеченъ отъ комунистическитѣ агенти, Йорданъ Пейчевъ и Петъръ Трифоновъ, той бѣ саденъ въ България и въ полумъртво състояние обѣсенъ. И днесъ се намиратъ емигранти, прикриващи се, които бѣха "невинни" проводници, предаващи българската емиграция въ рацетѣ на комуниститѣ. Следъ Мислиевъ, тѣ отвлекоха отъ Виена 5 други антикомунисти, също така предадени отъ продажници, и прикрити агенти, ужъ изнемогващи студенти и антикомунисти. Същитѣ тѣзи агенти изтрѣгваха отъ наивнитѣ емигранти тайнитѣ, оставени въ Родината и ги предаваха на българскитѣ комунистически власти. Като резултатъ на тази дейность всрѣдъ емиграцията бѣха разкрити множество конспирации и бойни групи действащи ватре въ България. Тѣзи агенти бѣха завзели ключови позиции всрѣдъ емигрантския БНК и не само подриваха борбата противъ комунизма, а подгатваха нейното пълно унищожение.

Все въ същото това направление чрезъ свойтѣ добре прикрити агенти, комуниститѣ успѣха да париратъ десетки заминаващи на борба диверсантски групи. Гръцката и Турско-българска граница сѣ осѣяни съ коститѣ на стотици борци, паднали въ служба на народа въ борбата за свобода. Мнозина бѣха предадени отъ Юдитѣ намиращи се всрѣдъ емиграцията ни, за по-малко отъ тридесетъ сребърника. Чернитѣ забрадки носени отъ майкитѣ, дѣщеритѣ и сестритѣ на тѣзи герой оставатъ за вѣчно да свидетелствуватъ срещу комунистическата тирания.

Тръгнал отъ Триестъ, Иванъ Драгоманеца на борба, бива хванатъ и екзекутиранъ. Той бѣ членъ на БНК и предаденъ отъ свои "съидейници". Триестъ, като срѣдище на българскитѣ емигранти, стана и срѣдище на комунистическитѣ агенти. Отъ всички нации подъ комунизма, тамъ бѣха концентрирани агенти, всѣки с различно предназначение. Едни съ пасивность, предопредѣлени за действия задъ океана, други като разединители, трети за включване въ емигрантския политически животъ. Всрѣдъ тѣзи агенти бѣха вмѣкнати и екзекутори,

съ абсолютната задача за физическа ликвидация на активни антикомунисти. Отъ Триестъ мнозина честни български емигранти изчезнаха безследно, намерили своя гробъ въ дъното на Адриатика.

Отъ Парижъ бива издаденъ на българскитѣ власти отявлени борець Дончо Караивановъ, който е билъ екзекутиранъ заедно съ жена си въ Казанлъкъ отъ комунистическия злодеи. Отвлечането на Борисъ Арсовъ също така се дължи предатели, още необяснено, дали тѣзи отъ Парижъ или пъкъ други отъ Германия. Нека тука включиме и наивницитѣ, които се поведоха по комунистическата пропаганда за посѣщение на Родината, вмѣсто гостуване попадатъ въ Софийския затворъ обвинени въ шпионажъ и антикомунизъмъ. И тѣзи нещастници сж жертви на прикривачи се като емигранти и антикомунисти български агенти. И все подъ същата форма на емигранти и отявлени антикомунисти, агентитѣ на Държавна сигурностъ създаватъ раздори между емиграцията и емигрантскитѣ организации, всѣващи духътъ на дѣлението.

За омаловажаване на значението на антикомунистическата борба, въ западнитѣ страни помогнаха криминалнитѣ деяния на пратенитѣ всрѣдъ емиграцията елементи, които съ нищо не сж доказали правото си да бждатъ на свобода. Такива деяния даватъ отрицателно отражение върху сериозния обликъ на цѣлкупната ни емиграция. Преплитачитѣ се действия на криминалиститѣ съ тѣзи на антикомунистическия общества често сж поставяни подъ единъ знаменателъ отъ Западнитѣ авторитетни преставители на властта като обществена опасностъ, мѣрена съ тегликата на политическо невежество. Рѣцетѣ на антикомунистическата съпротива сж вързани отъ западнитѣ управления, като движения, застрашаващи мирното търговско съжителство между Изтокъ и Западъ париратъ баланса на желаното равновесие, което често се диктува отъ Съветския Съюзъ и възприема отъ Западнитѣ държави.

Трагиченъ е факта, че тукъ въ емиграция известни емигрантски срѣди събиратъ подъ покровителното си крило, както този криминаленъ елементъ, изхвърленъ отъ комунистическата властъ, така също и комунистическия агенти прикривачи ги подъ булото на съидейничество. Тази група отъ индивиди сложени подъ общия знаменателъ на национална принадлежностъ, тежко разчленима и именно тамъ е трагедията на българското антикомунистическо движение. Сами по себе си емигрантскитѣ общества не притежаватъ легални права за самозащита и сж предоставени на волята на съответнитѣ западни официални бюра и властъ. Като реаленъ резултатъ се явиха страха, предизвиканъ отъ чувството за самозащита. Краиниятъ резултатъ е намаляване на обществената отговорностъ въ борбата, а въ нѣкои случаи и капитулация.

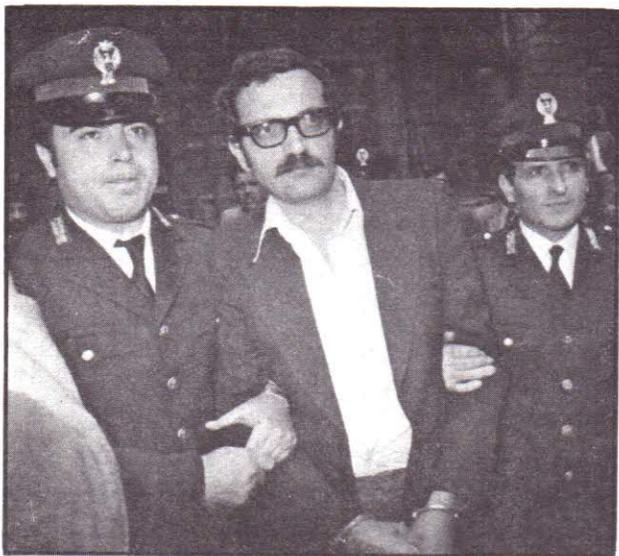
Все подъ същите диктати на реалността се проведеха убийствата на Марковъ и Симеоновъ въ Лондонъ, също така и опититѣ за убийство на Костовъ въ Парижъ и като най-ново престѣпление на нашето жалко съвремие дойде и убийството на Красимиръ Пѣевъ.

Вследствие на негативното морално отражение на физическитѣ екзекуции понастоящемъ комуниститѣ подъ диктовката на Москва сж избрали новата метода "Характеръ асасинейшенъ", което ще рече пълно дискредитиране на изтъкнати емигранти, предсавени като неморални или злоупотрѣбители и т.н. Тази форма на отмъщение е вече въ движение и се прилага съ майсторство не само всрѣдъ българската емиграция, а също така срещу много антикомунисти отъ поробенитѣ отъ комунизъма страни.

Като единствено средство останало за предпазване интереситѣ на борбата и борцитѣ като предани индивиди въ движението, — остава пресата и публицистиката.

Ясно е, че комунистическия правителства, кокто въ София така и въ Прага, Букурещъ, Будапеща и Варшава се плашатъ отъ потенциала на антикомунистическия емигранти и всячески се стремятъ да заглушатъ или ликвидиратъ този буреносенъ потенциалъ, което е знаменателно, че все още има борба и борци достойни противници на робството по земята.

СОФИЙСКИТЪ "ДРОГАРИ" - ТЪРГОВЦИ НА СМЪРТЬ !

Изминаха четиридесет месеци от извършения атентат срещу главата на католическата църква в Рим, който акт бѣ прелюдия къмъ главоломнитѣ разкрития върху международната престапна дейност на Софийския червенъ режимъ.

Отъ тогава до днесъ, почти всички Западни ежедневници не свалят отъ страницитѣ си актуални заглавия, свързани съ криминална, шпионска, диверсантна и контрабандна дейност на агентурата отъ София, инструктирана и подготвена отъ Московскитѣ имъ работодатели.

Подъ прикритието на държавни търговски централи за Вносъ-Износъ, като КИНТЕКСЪ, РОДОПА, ТЕКСИМЪ и др. чрезъ невѣроятенъ за страната международенъ авто, авио и морски транспортъ, бандата оглавена отъ факсимилето на сѣветскитѣ главорези Тодоръ Живковъ, контрабандиратъ огромни количества наркотици въ тѣй-наречения Капиталистически свѣтъ, шетайки свободно изъ всички морета и океани транспортиратъ убийствени оръжия за превратаджитѣ на известни африкански, Малоазийски и и Централно американски държави, чрезъ които изкуствено подхранватъ постоянни военни, стопански и политически кризи.

Софийскитѣ "Дрогари", начело съ Т. Живковъ и пасмината му, събрани въ т.наречения Централенъ комитетъ, все подъ егидата и инструкции отъ Кремълъ, най-педантно изпълняватъ ролята на търговски раководители, привличайки въ София сбирщина, въ чийто съставъ влизатъ най-опаснитѣ международни търговци на смъртъ. Поимено списъка на тѣзи търговци са известни а по-важни отъ тѣхъ са: турскиятъ босъ Бекиръ Челенкъ /Мустафа Къзачкъ/ и неговитѣ колеги Кенанъ Арикянъ, Абузеръ Угурлу, Чедаръ Челеби и др., сириецъ Салахъ Вакасъ, /наскоро арестуванъ въ Атина и депортиранъ въ Италия/, както и представителитѣ на Сицилианската Мафия, италианцитѣ Г. Алберти, Г. Бадаламенти, Ф. Мафара и т.н. и т.н.

Собственици на огромни банкови смѣтки, получени отъ контрабандна търговия съ наркотици, оръжия и цигари, последнитѣ намѣриха отлично гостоприемство всрѣдъ върхушката на червения Софийски режимъ. Щедри въ плащания съ чужда валута, тѣзи търговци превърнаха София въ международенъ центъръ за тъмни сдѣлки, по доставка на наркотици и съвременне смъртоносно оръжие, посредствомъ които реализирватъ такива печалби, отъ които годишно само за софийскитѣ имъ закрилници отдѣлятъ сумата 23 милиарда долара /вѣроятна цифрата е много по-голяма/.

Осемъ милионниятъ български народъ, лишень отъ елементарни свободи, изнемогващъ въ мизерно сѣществуване, се държи отъ властѣта изолиранъ и напълно дезинформиранъ, относно всичкитѣ имъ мерзости.

Огромнитѣ, за български понятия печалби отъ "експортна търговия", ни най-малко се използватъ за нужди или стопанска дейност на страната. Тѣзи средства се прѣскаатъ щедро за подрѣзка на шпионска агентура пѣплеца по всички континенти, отъ една страна, отъ друга, за покупки и вербуване чуждестранни агенти и отъ трета, школуване диверсанти, шпиони, снабдяване съ съвършенна електронна микроапаратура за специални цели, усъвършенствувани типове пистолети за изхвърляне отрови за така-нареченитѣ "Тихи убийства".

*Народа остроумно нарече червенитѣ другари "ДРОГАРИ" - изразъ на отвръщение отъ политическата "ЧЕРВЕНА ДРОГА" и търговията имъ съ Дроги - наркотици.

Днесъ едва ли има хора, които да не знаят за упойните действия на кокаина, морфина и др. Докато медицината ги използва еднократно за анестетични средства за обезболяване /напр. при хирургична интервенция/, въпреки обаче, постоянно въ организма съсъ целъ изпадане въ делириумъ и имажинарни сласи, се създаватъ хронически състояния, т.е. Кокаинизъмъ и Морфинизъмъ, които изискватъ прогресивно увеличаване на дозита. Веднажъ привикналъ организмъ да приема тѣзи типове дрога и при липса, се стига до лудостъ, а приемани въ ексесивни дози се завършва съсъ смъртъ... Годишно отъ употреба на Пиридинопиролови и Изохинолинови съединения/алкалоиди на кокаина и морфина/ изгубватъ живота си нѣколко стотинъ хиляди, въ числото на които преобладаватъ деца отъ 12 до 18 годишна възраст.

Въвъ всѣка държава съществуватъ строги закони, забраняващи продажба и употреба на наркотични средства извънъ медицинскитъ институции, а нѣкой дори предвиждатъ и смъртно наказание за ония, които търгуватъ нелегално съ тѣхъ.

Най-лесно се поддаватъ на кокаинизъмъ и морфинизъмъ младото поколение, спрямо което Търговцитъ на смъртъ най-безсъвестно се стремятъ. Спекулативнитъ имъ действия всрѣдъ младежта, превръщайки ги зависими отъ постоянно дрогиране, имъ осигурява неимовѣрни парични печалби и главно податливостъ къмъ извършване всѣкакъвъ родъ криминални престъпни действия...

Лесно разбираемо е защо Софийскитъ дрогари, въ изпълнение на инструкции отъ Кремль, предлагатъ държавна закрила на Търговцитъ на смъртъ, осигурявайки имъ всѣко необходимо транспортно средство и подъ прикритието на търговски обмѣнъ, пренасятъ тайно и незаконно огромни количества наркотични продукти. Тѣ ги опаричаватъ или обмѣнятъ срещу най-нови огнестрелни и др. оръжия, чрезъ която търговия се реализиратъ стократно високи печалби.

Както споменахме по-горе, върху живота на католическия глава, на 13 Май 1981 бѣ извършенъ атентатъ и бѣ арестуванъ както атентатора Али Агча, така и нѣкои отъ организаторитъ му.

Отъ извършенитъ разследвания и признания на Агча и други /въ тази връзка 800 арестувани само въ Италия/, блесна въ пълна свѣтлина участието и ролята на Софийскитъ дрогари и имената на международнитъ търговци на смъртъ. Потушавайки опасността отъ арестуване, за участие въ организирания атентатъ, голѣмъ брой отъ състава на българското посолство въ Римъ успѣ да избѣга въ София. Въ това число сж Сотиръ Колевъ, Тодоръ Айвазовъ, Г.Георгиевъ, Иванъ Дончевъ и др. а единственъ заловенъ бѣ Сергей Антоновъ, чиновникъ на "Балканайръ" въ Римъ.

Турчинтъ Агча, осѣденъ на доживотенъ затворъ, нѣмащъ повече какво да загуби, освѣтли напълно организирането и организаторитъ на атентата. Отъ признанията се разбира, че сж му предложили въ София /въ стая 911 на хотелъ Витоша/ три милиона западногермански марки за убийството на папата.

Лесно е да се открие, че проводникъ на инструкцията дадена отъ склеротичитъ на Москва е Софийския режимъ, чрезъ българския функционеръ на Д.С. Мустафовъ /може би името му е фалшиво/, който освенъ срещитъ му въ София, нѣколко седмици преди атентата е далъ на Агча въ Тунисъ последни инструкции. Върху нареждането по снабдяването му съ пистолетъ марка "Браунингъ" /отъ Омаръ Бахчи, арестуванъ въ Швейцария/ даденъ му във Виена отъ Оралъ Челикъ, камуфлиранато рака на Софийската агентура, и т.н., по коитоима голѣми подробности и известия, изнасяни въ пълни детайли въ ежедневници и телевизия, които по липса на мѣсто се въздържаме да изнасяме тукъ. Тѣ сж потвърдени и отъ редица избѣгали на Западъ бивши агенти на ДС-София /Стефанъ Свредловъ, пренесени отъ него секретни документи под № М-120/00-0050 и на нѣкои бивши агенти и аташета на КГБ-Москва. Така излѣзоха на яве и други важни имена на хора отъ върхушката на червения режимъ въ София:

Д. Баравановъ, отговоренъ за морфина и херонна отъ Ориента: Радославъ Тодоровъ, генераленъ директоръ на КИНТЕКС /кандидатъ членъ на ЦК на БКП/ Григоръ Шоповъ, заместникъ министъръ на МВР и н-къ на ДС, ръководителъ на агентурата на КИНТЕКС: Терцовъ, също високъ функционеръ отъ ДС, занятъ съ търговията съ контрабанда на оръжие: Лазаръ Боневъ, директоръ на митническитѣ служби и "магазинеръ" на наркотицитѣ въ Бургасъ и Варна, предназначени за Западнитѣ държави и т.н...

Постепенно избледнява, но не угасва дейността и на "РОДОПА", оглавявано презъ 1950 и 1960 години отъ генералъ Директоръ Коста Янковъ, чийто задължение бѣ посредствомъ сключено Българо-Египетско сдружение за отглеждане на едъръ рогатъ добитѣкъ и постройка на хладилни инсталации за месо /превърнати въ арсенали за оръжие за Ориента/ въ пристанищния градъ Масауа, благодарение на които Хайле Саласие бѣ елиминиранъ отъ платени екстремисти и се обяви Република съ лѣва политика.

Една максима на италианската Мафия и Комора гласи: ... "Мъртвитѣ не говорятъ!". На тази основа отъ година време е секвестрирана девойката Емануела Орланди /дъщеря на висшъ чиновникъ при Ватикана/ срещу живота на която "турски" екстремисти поставятъ условие да се освободи отъ затвора Али Агча!

Кои сѣ тѣзи "турски" бабаити? - Не е трудно да се отговори. Отъ друга страна, арестуваният и очакващъ официално разглеждане дѣлото Сергей Антоновъ, за втори пътъ сжиятъ се извежда отъ затворническата килия и настанява при специални домашни условия /поради "здравни" причини/, тѣй като и Антоновъ разбралъ колко е неудобенъ за нѣкои, ако остане живъ до предстоящия съдебенъ процесъ.

Търговцитѣ на смъртъ, които се радватъ на изключителенъ кимфортъ съ Черноморско слънце и чистъ боровъ въздухъ на Витоша, импрегнирани отъ опасния за тѣхъ Интерполъ, подъ защитата на Софийскитѣ червени "Дрогари", не биха се спрѣли предъ нищо, за да корумпиратъ съ неимовѣрни високи суми всѣко човѣшко сжщество за отклоняване опасниза тѣхъ свидетели.

Както Агча, така и С. Антоновъ, отдавна вече сж осждени на смъртъ, като за тѣхнитѣ убийци сж опредѣлени Крезовски награди а може би и царски вили по курортитѣ на България.

Безсъмнено, доказателства за престапността на Софийския режимъ и приютенитѣ отъ тѣхъ международни гросисти-търговци на смъртъ, сж натрупани хиляди документи и живи свидетели, чрезъ които вѣрваме, че каквито и да сж международнитѣ отношения, ще се произнесе надъ тѣхъ заслужена присада.

Може би трѣбваше да изминатъ цѣли четиридесетъ години, докато свѣтътъ най-после разбра, че не българскиятъ народъ, а шепа негодяи и звѣрове въ човѣшки образъ, узурпирали властта чрезъ Червената армия, използватъ държавната българска институционалностъ и име, за постигане въ огроменъ мащабъ ефимерни интернационални цели, служейки си съ престапни и отречени отъ обществеността актове и криминална дейностъ.

Подъ егидата на Съветска Русия, тѣхъ не ги плаши никакво съвременно ракетно оръжие. Максимата имъ е: чрезъ подържане на кризи... "времето работи въ тѣхна полза"... и "Цельта оправдава средствата!", корумпиране крайни елементи за вършене стачки, атентати, отвлечане, създаване мотиви за локални войни и увеличаване употреба на наркотици всрѣдъ подрастващото поколение, за да стоварятъ утре своитѣ окървавени рѣце върху тѣхъ.

Дали ще успѣятъ? - Това е въпросъ, върху който свѣтовната общественостъ ведно съ огромната емиграция на всички народи трѣбва динамично да се замисли и вземе енергично решение.

Европа, Юлий 1984

Б. Пенковъ

Международни обстоятелства наложиха комунистическия превратъ през Септември 1944 година, а не недоволството на българския народъ отъ управници, Царъ и режимъ. Колкото и да се стремятъ днешнитъ наследници на превратаджитъ да ни убедятъ, че "революцията" имъ е била неизбежна последица въ историята на България, и колкото ибрикчиитъ имъ въ чужбина да се стремятъ да имъ пригласятъ, нищо не може да заличи факта за незначителното присъствие на комунистическата заплаха въ Родината ни. Който се съмнява може да посѣти "музеитъ на съпротивата" въ България, или даже да консултира броя имъ както е изнесенъ отъ самитъ тѣхни лакеи-историчи въ изданията на партията.

Въ надвечерието на 9ти Септември, комуниститъ не бѣха повече отъ 5.000 души - фактъ признатъ отъ самитъ тѣхъ - сиречъ нѣколко пати по-малко отъ нашитъ сънародници напуснали България при нахлуване на Червенитъ пълчища.

Отъ една разнородна шайка на хайдуци-голтаци, криминални престѣпници, садисти и платени агенти се излюпи септемврийското раководство на БКП/к./, което опрѣно на рускитъ танкове и съ помощта на малцина добронамѣрени, ала наивни български политици, пое управлението на страната. Никой не запита народа за предпочитанието му тогава, както и никой досега не е дрѣзналъ да установи публично какво сѣ искали и продължаватъ да искатъ българскитъ селяни, граждани, църква, войска и интелигенция.

Равносмѣтката на последнитъ четиридесетъ години не е само печална, тя е трагична. Комуниститъ завариха една страна, която се бѣ вече приобщила къмъ семейството на европейскитъ народи, която се радваше на свѣтвно признание, авторитетъ и респектъ, страна, която бѣше отрекла насилието като методъ за постигане на националнитъ си идеали, но която бѣше и доказала, че е готова на саможертва въ името на принципитъ си. Шайкаджитъ я превърнаха въ синонимъ на корупция, разруха, тероръ и безправие, въ страна която сега е позната като сбирщина отъ наемни убийци, търговци на опиати, специалисти по убийства, преврати и насилие, продажници, блюдолизачи и родоотстѣпници.

Въ стара България селянитъ владѣха земята, която обработваха, работниците се радваха на едно отъ най-прогресивнитъ социално-синдикално законодателства въ СВѢТА, народа имаше политическа свобода, на Европейско равнище. Занаятчията имаше подкрепата на държавата въ сигурността си за джукана, имота, професията и бдащето си. Иддуриалци и фабриканти - пионеритъ на начеващата ни индустрия, ползуваха заеми отъ държавата или отъ чужбина и на мѣстна почва разрешаваха голѣмитъ проблеми на стопанството, индустрията, финансиитъ, та дори и безработицата. Нека не се забравя, че далновиднитъ ни държавници отдавна бѣха решили кое може да е частно и кое трѣбва да принадлежи на държавата, сиречъ на народа, така че главнитъ индустрии, както и поща, телефони, телеграфи, желѣзници, мини и финанси бѣха държавни или одържавени.

Първото "велико" дѣло на българския комунизъмъ бѣ да национализира частната собственостъ, включително земята на селянина. Отъ свободни и горди стопани, цѣлия народъ: селяни, занаятчи, индустриалци, работници и интелектуалци бѣха превърнати въ слуги и ратаи. Селянина бѣ върнатъ къмъ системата на отоманското самовластие, съ мѣстни дерибей решаващи кой, къде, какво и какъ ще работи, за мизерна заплата, която не стига и за препитание. Занаятчията изчезна и бѣ вързанъ за машинитъ въ града, където се присѣдини къмъ нѣкогашнитъ работници-синдикалисти, чиито професионални съюзи се претопиха въ казионнитъ трансисии на режима. Работническитъ лѣкари - гледащи и лѣкуващи работниците и тѣхнитъ сѣмейства срещу облепени осигурителни книжки /заплащани отъ работодателя/, които бѣха синонимъ на връзкитъ между интелектуалци, професионалисти и работници, синтезъ на който нацията ни некога допреди последнитъ четиридесетъ години не бѣ измѣнила, се превърнаха въ държавни чиновници, съ работни условия и заплати смѣшни за описване и жалки за животъ.

Интелектуалцитѣ: писатели, поети, драматурзи, художници, скулптори, музиканти, артисти, които бѣха не само напълно свободни въ творчеството и начинанията си, но и бѣха поощрявани отъ държавата съ субсидии и подкрепа, бѣха първо стъпкани въ калъта и после издърпани единъ по единъ, докато накрая бѣха напълно корумпирани и дресирани да играятъ на хорото на чужди господари, за срамъ и позоръ не само на роднитѣ творци, но и на цѣлокупния народъ.

Но и ако не бѣше трагично, би било интересна ирония, може би най-печалната участъ бе отредена за тѣзи, въ чието име бѣ взета властта: българския пролетариатъ, или индустриалнитѣ работници, които по официални комунистически статистики бѣха по-малко отъ петъ на сто отъ продуктивното население на страната въ 1944 година. Тѣмъ поради безперспективността на съществуването имъ, обоснована върху разгрома на частната собственостъ въ селото и въ града, работника бѣ превърнатъ за първи пътъ въ съществуването си въ истински пролетарий: безъ изходъ, надежда, бѣдеше или упование.

Въ навечерието на преврата България не бѣше райска градина, нито пъкъ бѣше пълна съ славеи и чучулиги, въ страната имаше и потъ и кръвъ и опако и криво и какви ли не трески за дѣлане, ала жалко за днешната ни младежъ, която не помни отъ собственъ опитъ тихия, приятенъ и спокоенъ животъ на бацитѣ и дѣдовцитѣ си. Бѣше се осъществилъ тоя колкото богатъ толкова и труденъ за постигане синтезъ на управляващи съ народъ. Династията, следъ частичното и компроментиране презъ 1918 година, закрепна, Борис III роденъ въ България, се сроди съ дъщерята на италианския кралъ, милата и обична царица Йоана и народа ни приветствува женитбата имъ, даде имъ пълна подкрепа и изпадна въ екстазъ при рождението на престолонаследника, Симеончо, презъ 1937 година. Самата династия показва не само привързаностъ къмъ народа си, но и му отдаде буквално живота на членоветѣ си въ негова служба.

Само привързаностъта къмъ България бѣ причината, която накара Принцъ Кирилъ да сложи живота си срещу стената въ фаталния второфевруарски день на 1945. Каквито и грѣхове да се приписватъ на отдѣлни членове на династията, поведението имъ като цѣло, а и поотдѣлно, отдавна е завѣрило пълномощията имъ и то по недвусмисленъ начинъ. И който и днесъ се опитва да припише на Симеонъ II грѣховетѣ – действителни или въобразими – на дѣдо му, баща му, или чичо му, трѣбва не само да си припомни любовта на народа къмъ династията, патуванията на Борисъ по селата, самъ, безъ тѣлохранители, посрѣщането му въ Скопие презъ 1941 година, признателността на нацията за мъдростъта и предвидливостъта му, демонстрирани съ грандиозното погребение презъ Септемврий 1943 година, но и да сравни както приомитѣ на действие, така и символиката на живота на днешната династия, управляваща впрочемъ /отъ 1956 насамъ/ народа ни по-дълго време, отколкото царуването на Борисъ и Симеонъ взети заедно.

Колко отъ промѣнитѣ, настѣпили въ България отъ 1944 насамъ, сѣ положително установени и колко отъ тѣхъ сѣ привидни е неизвестно. Знаемъ напримѣръ, че кражбата, лъжата, подлизурството и подлостъта никога не сѣ били известни като основни черти на нацията, знаемъ сяко кой възпита и продължава да възпитава младежъта ни като нихилисти, подражатели на чуждото, материалисти и престѣпници. Не знаемъ дали вѣрата въ бѣдащето на България е изчезнала, макаръ че всичко що пристига оттамъ свидетелствува за умора, отчаяние и безизходностъ. Възможно ли е Господъ да ни е запазилъ 2200 години безъ нужда и безъ целъ ? Ние, които наблюдаваме възхода и залеза и смъртъта на римляни, византийци, кумани, печенези, татари, османлии... ще се примиримъ ли съ отреденото ни днесъ ? Или може би това е върховното ни испытание ?

ЧЕСТВУВАНЕ СЕДМИЦАТА НА ПОРОБЕНИТЪ ОТЪ КОМУНИЗЪМА НАРОДИ. ПРИЕМЪ И ОФИЦИАЛНА ЦЕРЕМОНИЯ ВЪ БЪЛЛИЯ ДОМЪ ВЪ ВАШИНГТОНЪ И ТЪРЖЕСТВО ВЪ НЮ ИОРКЪ

На 16 Юлий 1984 г. въ Бълия Домъ - Вашингтонъ се състоя специаленъ приемъ и официална церемония, кдето Президентътъ Роналдъ Реганъ подписа своята Прокламация за чествуване 25-тата годишнина отъ Седмицата на Поробенитъ Народи.

Д-ръ Иванъ Дочевъ, като представителъ на БНФ, бѣ поканенъ и присѣтствува на приема и церемонията въ Бълия Домъ.

Въ 9:30 часа пр. об. въ Стейтъ Дайнингъ Румъ се състоя приемъ. Следъ това отъ 10 до 11:30 часа пр. об. Д-ръ Константинъ Менгесъ отъ Външното министерство и представителътъ на Америка на международната конференция въ Мадридъ Амбасадора Максъ Камперланъ направиха рапорти за политиката на Америка относно Човѣшкитъ Права на народитъ въ Свѣта и осигуряването на мирътъ въ Централна Америка.

Въ 11:30 часа въ Истъ Румъ на Бълия Домъ Президента Роналдъ Реганъ произнесе речъ и подписа своята Прокламация за чествуване на Седмицата на Поробенитъ отъ Комунизъма Народи.

Президентътъ Реганъ е единствения Президентъ на Америка, който по тоя асенъ и категориченъ начинъ заема становище въ подкрепа правото на поробенитъ народи да възвърнатъ свободата си.

За БНФ е честъ, че Д-ръ Иванъ Дочевъ бѣше поканенъ като нашъ представителъ въ Бълия Домъ по случай този приемъ и церемония.

Д-РЪ ПЕТЪРЪ ОРАХОВАЦЪ НАЗНАЧЕНЪ ЗА ПРЕДСЕДАТЕЛЪ НА БЪЛГАРО-АМЕРИКАНСКИЯ КОМИТЕТЪ ЗА ПРЕИЗБИРАНЕ НА ПРЕЗИДЕНТА РЕГАНЪ И ПОДПРЕЗИДЕНТА ГЕОРГИ БУШЪ

Презъ месецъ Юлий т.г. съ седалище столицата Вашингтонъ, бѣ съставенъ специаленъ комитетъ на Българо-Американцитъ, за подпомагане преизбирането на Президента Роналдъ Реганъ и Подпрезидента Георги Бушъ, въ предстоящитъ избори презъ Ноемврий 1984 г.

За Националенъ Президентъ на този комитетъ е назначенъ Д-ръ Петъръ Ораховацъ, който е единъ отъ най високо цененитъ и уважавани наши сънародници въ Америка.

Ние подържаме преизбирането на Президента Роналдъ Реганъ и Подпрезидента Георги Бушъ.

Поздравяваме Д-ръ Ораховацъ съ неговото назначение и заявяваме, че ще му дадемъ пълна подкрепа за организиране щото презъ Ноемврий всички Българи, които вече сж Американски граждани, да гласуватъ за преизбирането на Президента Роналдъ Реганъ и Подпрезидента Георги Бушъ.

На 15 Юлий 1984 г. Недѣля, въ Ню Иоркъ стана тържествено чествуване 25-та годишнина отъ Седмицата за Поробенитъ Народи. Въ 10 часа пр. об. въ Катедралната Църква "Св. Патрикъ" се състоя нарочна служба. Следъ това отъ 11 до 12 ч. пр. об. имаше парадъ по 5-тото Авеню въ който участваха около 2.000 души отъ повече отъ 20 националности. България бѣ представена отъ група, въ която личеха Никола Стояновъ, Колю Кондовъ, Петъръ Николовъ и други на чело съ Българското знаме носено отъ Димитъръ Стожановъ. Отъ 12 часа на обѣдъ до 2 часа сл. об. въ Централния Паркъ се състоя публично събрание. Д-ръ Иванъ Дочевъ, въ качеството му на Председателъ на Комитета на Поробенитъ Народи въ Ню Иоркъ, водѣше парада и бѣше единъ отъ главнитъ говорители на публичното събрание въ Централния Паркъ.

С К Р Ъ Б Н И В Е С Т И

На 20 Юлий 1984 при автомобилен инцидентъ загина в Ниагара Фалс Канада, Председателят на БНФ в този градъ, отличния нашъ приятелъ и борецъ противъ комунизъма за Свободата на България.

ИВАНЪ ЧОРТОВЪ

Черковнитѣ обряди бѣха изпълнени на 23 Юлий 1984 отъ Отецъ Тома Кобаковъ в нашата Православна Църква "Св. Иванъ Рилски", който произнесе слово в паметъ на починалия нашъ най-деенъ членъ на църквата. При погребението Никола Стояновъ отъ Ню Йоркъ произнесе слово в присъствието на повече отъ 200 души, дошли отъ разни краища, между които личеха Инж. Ангелъ Гъндерски, Д-ръ Ангелъ Тодоровъ, Цоню Градинаровъ отъ Торонто, Никола Стояновъ и Петъръ Николовъ отъ Ню Йоркъ, Мирю Герговъ отъ Бъфало и множество отъ цѣлото околностъ.

БНФ загуби единъ отъ вѣрнитѣ си членове, а освободителното дѣло - единъ самоотверженъ борецъ. Иванъ Чортовъ остави примѣръ, достоенъ за подражание и гордостъ за семейството му и подрастващитѣ синове.

На 17 Августъ 1984, почина следъ дълго боледуване в Торонто - Канада

Г-жа РОЖИКА ГРАДИНАРОВА

Вѣрна другарка на своя съпругъ, тя му даваше пълна подкрепа в борбата за Свобода. Нейната доброта и благъ характеръ ще липсватъ на всички. Погребението бѣ извъшено на 20 Августъ 1984. Богъ да я прости - Вѣчна ѣ паметъ.

На 28 Май 1984, почина в Лосъ Анжелосъ, Калифорния, изтъкнатиятъ националенъ лидеръ и общественикъ

Д-ръ МАТЕЙ ЖЕЙКОВЪ,

единъ отъ основателитѣ на Българския Националенъ Фронтъ, създателъ и Председателъ на черквата Св. Георги в Лосъ Анжелосъ, несравнимъ патриотъ и борецъ в защита на поробената ни Родина.

Загубата за Българския Националенъ Фронтъ и цѣлкупната ни емиграция е неизмѣрима.

На 31 Януарий 1984 почина в Ню Джерси голѣмиятъ родолюбецъ и нашъ приятелъ

ТРАЙКО ГОГОВЪ,

роденъ на 27 Юний 1919, в село Костурино, Струмишко. Презъ 1951 година емигрира в Бразилия, където взима най-активно участие в дейността на МПО. Презъ 1963, се преселва в Америка, като продължава дейността си в МПО и БНФ. Специална делегация отъ БНФ поднесе вѣнецъ на гроба на заслужилия патриотъ отъ името на организацията.

На 31 Май 1983, почина в Чикаго антикомунистътъ емигрантъ

СПАСЪ ЯЕВЪ,

роденъ 1919 година в с. Врѣвъ, Видинско. Не можейки да търпи комунистическия гнетъ, той напусна Родината в 1948, минава презъ страхотнитѣ на югославскитѣ лагери и емигрира в Чили. По времето на Алиенда, напуска и тази страна, за да се установи в Чикаго. Богъ да го прости.

На 22 Декември 1983, почина в Брюксел в 53 годишна възраст даровития
наш публицист в емиграция

Д-ръ КИРИЛЪ ДРЪНИКОВЪ

Преждевременната му смърт оставя недовършени много от неговите наро-
дополезни начинания. Заслугите му към България ще осветяват вечно
неговата памет.

През Декември 1983, почина в Франция

ИЛИАНЪ ИВАНОВЪ,

роден 1918 в Велико Търново. Съ своето чувство за правда и човъчност,
покойния никога не спрѣ да се бори против комунизма - неговия идеал бѣ
Свободата. Той винаги се притичаше на помощ на своите сънародници и не
забрави традициите на своя народ. Бог да го прости !

На 12 Декември 1983, почина в Париж, младият български емигрант
КРАСИМИРЪ ПЪЕВЪ

основател на емигрантското книгоиздателство "Пъевъ и Поповъ".

Вулгарното му убийство още повече издига свѣтлия му ликъ и заслуги в
борбата за Свободата на Родината.-----

На 4 Декември 1982 се е поминал историкът

Проф. Д-ръ ДЖЕЙМСЪ КЛАРКЪ

Роден през 1906 в Битоля, син на американски мисионери, покойният
бѣ събрал огромна библиотека с български книги. Той бѣ отдал живота си
на Родния край - България и нейния страдален народ.

На 28 февруарий 1984, почина

Д-ръ КАЛИНЪ КОЙЧЕВЪ

69 годишен, живущ с фамилията си в градъ Ню Йоркъ.

На 6 Мартъ 1983, се е поминала в Денверъ, Колорадо бившата главна
библиотекарка на Народната Библиотека в София

Г-ца МАРГИТЪ ДИМЧЕВСКА

Потомка на две Възрожденски семейства, с безкрайна обич към Родината,
която тя напусна след установяване на комунизма, покойната до края на
живота си служеше на Националната Българска кауза.

В края на 1983, почина в Чикаго, националният емигрант

ДИМИТЪРЪ ПЪЕВЪ

След заробването на България от комунистите, той остава в Грацъ,
Австрия, където взема дейно участие в националното емигрантско движение.
През 1955 година се изселва за Америка. Бог да го прости !

През Декември 1983, при трагични обстоятелства загуби своя живот
емигранта

АНГЕЛЪ БЪЧВАРОВЪ

Дано Господъ даде вечно спокойствие на душата му.

THE QUARTERLY MAGAZINE ON BULGARIAN AFFAIRS - SINCE 1952

Founder: Dr. Ivan Docheff
†Editor: Dr. George Paprikoff

MAILING ADDRESS:

P.O. BOX 46250
CHICAGO, ILL. 60646, U.S.A.

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958

Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962

Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

ОФИЦИАЛНИ СЪОБЩЕНИЯ

На 6 Май 1984 г. в Ниагара Фалс се състоя среща на членовете на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. при която се разгледа въпроса относно бъдещата дейност на Организацията. Реши се избирането на новъ Председател на Б.Н.Ф. и редактор на сп. "Борба", които да замъстят покойния Д-ръ Георги Паприковъ, да стане на редовното заседание на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. което да се състои на 3 Мартъ 1985 г. в Ню Йоркъ. До тогава Почетниятъ Председател на Б.Н.Ф. Д-ръ Иванъ Дочевъ ще продължи ръководството на Организацията, което той пое следъ смъртта на Д-ръ Паприковъ.

Всичко, що се отнася до организационни въпроси, кореспонденция и пр. да се изпраща само на частния адресъ на Д-ръ Дочевъ, който е:

Dr. Ivan Docheff, P.O. Box 703, Manahawkin, N. J. 08050 - U.S.A.

Всичко, което се отнася до списанието "Борба" да се изпраща до адресъ на редакцията който е:

"BORBA", P.O.Box 46250, Chicago, Ill. 60646 - U.S.A.

Апелираме къмъ всички членове на Б.Н.Ф. и наши приятели да продължатъ да подпомагатъ излизането на "Борба" като изпращатъ своитъ помощи както до сега, и най-малкото дарение отъ нашитъ приятели се приема съ благодарностъ.

Всички клонове на Б.Н.Ф., в цѣлия Свободенъ Свѣтъ, да продължатъ своята дейностъ както до сега. Борбата за свобода ще продължи независимо дали единъ или другъ отъ насъ може да ни напусне. Това е реалността на живота. Нови хора ще замъстятъ покойниците и дѣлото ще продължи. Б.Н.Ф. ще бѣде и пребѣде до деня на победата - освобождението на България отъ комунизъма.

Съобщава се на всички, че традиционното тържество по случай Деня на Освобождението - 3 Мартъ, което Б.Н.Ф. устройва всѣка година, ще се състои на 2 Мартъ 1985 година в първокласния хотелъ Омни Паркъ Централъ в Ню Йоркъ. Специални покани ще бѣдатъ изпратени своевременно. Ц.У.С. на БНФ.

По инициатива на БНФ в цѣлиятъ Свободенъ Свѣтъ на 9 Септември ще бѣдатъ устроени панахиди за чествуване паметта на героитъ които дадоха живота си в борбата противъ комунизъма за свободата на България презъ изминалитъ вече 40 години. Сведения ще дадемъ в следния брой на списанието.